

Arbeids (on)recht

MINDER REGELS? PAK EERST DE
DOORBETALING BIJ ZIEKTE AAN.

Daags voordat onze regering 440 nieuwe regels bekendmaakte om buitenlandse overnames van Nederlandse bedrijven te bemoeilijken was ik te gast op een bijeenkomst van Ondernemend Nederland. Daar hield demissionair minister Vincent Karremans een vurig pleidooi om de regeldruk in ons land te verminderen. Zijn nieuwe stokpaardje: 500 regels minder voor de zomer van 2026. Dit zou de internationale concurrentiepositie van Nederland versterken. Over dat laatste, een thema dat het altijd goed doet in verkiezings- en formatietijd, is veel te doen. Maar in de praktijk lijkt menig politicus zich weinig aan te trekken van het feit dat er, in navolging van Unilever, Shell, DSM en Bird, een ware uittocht aan de gang is van kroonjuwelen van de Nederlandse industrie – en daarmee een sloot belastingcenten. Daarnaast zien we een exodus van ondernemers uit Nederland. Je zou denken dat de gevolgen van brexit (in 2024 hebben 16.000 miljonairs Engeland verlaten) een schrikbeeld voor onze overheid moet zijn. Maar nee, het lijkt eerder een stimulans. Weg met de rijke ondernemers, iedereen arm! Intussen koppen de kranten over het verslechterende ondernemersklimaat en vraagt iedereen zich af hoe dat in godsnaam mogelijk is.

Als één ding mij dwarszit als werkgever, dan is het wel de (ontslag)regel omtrent zieke werknemers in combinatie met de verplichte doorbetaling van salaris gedurende 104 weken. Begrijp me goed: in beginsel ben ik een voorstander van ontslagbescherming en doorbetaling bij ziekte. Ook ik ben ooit ziek geweest, en mijn toenmalige werkgever was een goed voorbeeld van hoe je daarmee omgaat. Andersom kreeg mijn vriend Michiel, die een klein reclamebureau heeft met twee man personeel, een discussie over thuiswerken met een van zijn medewerkers, die zich per direct ziekmeldde. De medewerkster in kwestie reageert niet op verzoeken om het gesprek aan te gaan en roept, geholpen door ChatGPT, dat ze arbeidsongeschikt is doordat ze stress en spanning ervaart vanwege de weigering om thuis te mogen werken tijdens de vakantie van haar werkgever. Intussen ziet die op het internet allerlei activiteiten van deze mevrouw voorbij-

komen, wetende dat hij in de maling wordt genomen en haar nog twee jaar moet doorbetalen. Je staat als werkgever feitelijk machteloos aan de zijlijn.

In Europees verband is Nederland een uitschieter op dat vlak. Er is geen ander land waar een werkgever verplicht is om twee jaar salaris door te betalen bij ziekte. In andere landen betaalt in elk geval de overheid mee. De combinatie van arbeids- en privacywetgeving, D66-rechters en de Nederlandse mentaliteit zorgt ervoor dat je als ondernemer machteloos moet toezien hoe kwaadwillende werknemers je als vampiers leegzuigen. Als ik Karremans één ding mag meegeven bij zijn voornemen een aantal regels af te schaffen, dan zou dat zijn: begin met het aanpakken van de ontslagbescherming bij een arbeidsongeschiktheid die langer dan zes maanden duurt. Sowieso moet de termijn van doorbetaling van salaris worden verkort tot zes maanden, met verplicht twee wachtdagen. Dan hoeft de Verlosser niet meer op aarde neer te dalen: Nederland zal overspoeld worden met wonderbaarlijke genezingen.

Als ondernemer moet
je machteloos toezien
hoe kwaadwillende
werknemers je als
vampiers leegzuigen

